

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/115/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120010081
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2120010081.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovanej W. I., nar. XX.XX.XXXX v M., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 9T/2/2020-595 zo dňa 02.06.2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 17.09.2020 v Trnave, takto:

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovanej W. I., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 9T/2/2020-595 zo dňa 02.06.2020, bola obžalovaná W. I., nar. XX.XX.XXXX v M., trvale bytom U. XXXX/XXC, M., t.č. v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov, uznaná vinnou zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

od presne nezisteného času, najmenej však od mesiaca január 2019 až do 12:18 hod. dňa 16.07.2019 si neoprávnene od neznámych osôb zadovážovala metamfetamín (pervitín), ktorý v rozpore so zákonom prechovávala v byte v mieste svojho bydliska na T. ulici XX v M., ako aj v mieste svojho zamestnania v predajni vína, a to v prevádzke spoločnosti PEGAS T. J. a syn, spol. s r.o. na I. X v M., ako aj na iných miestach, následne takto získaný metamfetamín (pervitín) v mieste svojho bydliska, v mieste svojho zamestnania, ako aj na iných miestach v okrese Trnava, predávala, a to najmenej M. Y., T. C., Y. V., V. A. a A. T., pričom dňa 16.07.2019 jej bolo v rámci prehliadky iných priestorov v priestoroch prevádzky spoločnosti PEGAS T. J. a syn, spol. s r.o. na I. X v M., kde pracovala, zaistené tiež

- mikroténové vrečko zaviazané na uzol s obsahom metamfetamínu s hmotnosťou 7,430 g a priemernou koncentráciou účinnej látky absolútneho metamfetamínu 73 % hmotnostného o hodnote najmenej 185,75 eur,
- rozuzlené mikroténové vrečko s obsahom metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu s hmotnosťou 1,355 g a priemernou koncentráciou účinnej látky - zatavená injekčná striekačka s obsahom metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu s hmotnosťou 1,566 g a priemernou koncentráciou účinnej látky absolútneho metamfetamínu 34,3 % hmotnostného o hodnote najmenej 39,15 eur,
- cigaretová krabička s nápisom PHILIP MORRIS VIOLET, do ktorej boli vložené tri mikroténové vrecká zviazané na uzol s obsahom hnedej kryštalickej látky, a to konkrétne

- vrečko s obsahom metamfetamínu s hmotnosťou 7,455 g a priemernou koncentráciou účinnej látky absolútneho metamfetamínu 75 % hmotnostného o hodnote najmenej 186,37 eur,
- vrečko s obsahom metamfetamínu s hmotnosťou 7,299 g a priemernou koncentráciou účinnej látky absolútneho metamfetamínu 73,7 % hmotnostného o hodnote najmenej 182,47 eur,
- vrečko s obsahom metamfetamínu s hmotnosťou 7,530 g a priemernou koncentráciou účinnej látky absolútneho metamfetamínu 69,8 % hmotnostného o hodnote najmenej 188,25 eur,

príčom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok,

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanej podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) rokov a 8 (osem) mesiacov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona okresný súd obžalovanú na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovanej uložil trest prepadnutia vecí, a to 1 ks digitálnej váhy (stopa č. 27), 1 ks mobilného telefónu bielo-modrej farby s prasknutým displejom zn. XIAOMI, IMEI: 861875042705932 a 861875042705940 (stopa č. 2), 2 ks SIM kariet mobilného operátora Tesco Mobile č. 894210439920960119 a 894210439920820876 (stopa č. 2). Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona okresný súd rozhodol o tom, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil obžalovanej ochranný dohľad v trvaní 1 (jeden) rok. Podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona obžalovanej uložil povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť jedenkrát v kalendárnom mesiaci u probačného a mediálneho úradníka okresného súdu v obvode miesta svojho bydliska, prvý krát do dvoch pracovných dní po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 595-598.

Z obsahu spisu vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava podal dňa 14.01.2020 na Okresnom súde Trnava obžalobu na obvinenú W. I. pre skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov, alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona.

Obžalovaná na hlavnom pojednávaní dňa 06.02.2020 po zákonom poučení urobila vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinná zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Následne súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Trestného poriadku, pričom na všetky položené otázky v zmysle tohto zákonného ustanovenia obžalovaná odpovedala „áno“. Prokurátor na hlavnom pojednávaní vyjadril súhlas s tým, aby súd prijal jej vyhlásenie, na čo okresný súd vyhlásenie obžalovanej o uznaní viny zo spáchania stíhaného skutku, bez narušenia jeho skutkovej totožnosti a právneho posúdenia prijal. Zároveň okresný súd vyhlásil, že dokazovanie na hlavnom pojednávaní sa vykoná len vo vzťahu k výroku o treste a ochrannom opatrení. Následne okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovania výsluchom obžalovanej, oboznámením listinných a vecných dôkazov, z ktorých mal za preukázané s poukazom na vyhlásenie o vine obžalovanou, vedenie riadneho života pred spáchaním trestnej činnosti a prevzatie plnej zodpovednosti sa svoje protiprávne konanie od začiatku jej trestného stíhania, že v prípade obžalovanej sú splnené všetky zákonné podmienky na aplikáciu § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, t.j. mimoriadneho zníženia trestu po dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zároveň okresný súd konštatoval, že v prípade obžalovanej nie sú splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, pretože v prípade obžalovanej neexistujú žiadne mimoriadne okolnosti prípadu. Obžalovaná svojim konaním naplnila kvalifikovanú skutkovú podstatu stíhaného trestného činu, keď predávala v období niekoľkých mesiacoch psychotropné látky viacerým osobám. V jej prípade sa nejednalo o ojedinelé konanie, ale o plánovanú činnosť s cieľom dosiahnuť a v budúcnosti ďalej dosahovať majetkový prospech. V prípade obžalovanej neexistujú ani mimoriadne pomery jej osoby, pretože vedenie riadneho života obžalovanou bolo zohľadnené pri priznaní poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona. Obžalovaná nebola vzhľadom na jej sociálne pomery nútená zabezpečovať si finančné prostriedky na živobytie drogovou trestnou činnosťou, nakoľko počas celého obdobia pracovala a mala legálny zdroj príjmu.

Pokiaľ ide o rodinné pomery obžalovanej a starostlivosť o maloleté dieťa, obžalovaná si musela byť vedomá, že v prípade odhalenia jej trestnej činnosti a vystavuje riziku odlúčenia od svojej dcéry, pričom ani toto riziko ju od páchania trestnej činnosti neodradilo. Pokiaľ ide o negatívne prežívanie odlúčenia maloletej dcéry od obžalovanej, toto je prirodzené, pričom ani z predloženej lekárskej správy nemožno konštatovať, že by u nej bolo konštatované neurologické, príp. akékoľvek iné ochorenie, ktoré by sa vymykalo štandardu a predstavovalo tzv. mimoriadnu okolnosť. Okresný súd aplikujúc § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona pri uložení trestu vychádzal z trestnej sadzby 6 rokov a 8 mesiacov do 13 rokov a 4 mesiacov, v ktorej obžalovanej uložil trest odňatia slobody na spodnej hranici v trvaní 6 rokov a 8 mesiacov. Okresný súd konštatoval, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovanej nie je potrebné zaradiť obžalovanú do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, ale účel trestu naplní aj zaradenie obžalovanej na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil okresný súd obžalovanej trest prepadnutia vecí, ktoré boli obžalovanou využívané na páchanie trestnej činnosti, pričom rozhodol aj o tom, že vlastníkom vecí sa stáva štát. Obligatórne okresný súd uložil obžalovanej podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad v trvaní 1 roka, pričom táto doba je primeraná závažnosti spáchaného skutku, za súčasného uloženia povinností podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona, a to po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody je obžalovaná povinná oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť jedenkrát v kalendárnom mesiaci u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho bydliska, prvýkrát do dvoch pracovných dní po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu.

Proti tomuto rozsudku podala ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaná výlučne čo do výroku o treste, ktoré písomne odôvodnila na č.l. 601-602 prostredníctvom svojho obhajcu.

Obžalovaná namieta nepriznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, a to aj napriek tomu, že obžalovaná s orgánmi činnými v trestnom konaní spolupracovala už od vykonania domovej prehliadky. Obžalovaná má maloleté dieťa vo veku 6 rokov, s ktorým má pekný vzťah, pričom trest vo výmere 6 rokov a 8 mesiacov nepriaznivo postihne jej dieťa. Obžalovaná má tiež za to, že v tomto prípade boli naplnené podmienky pre aplikáciu § 39 ods. 1 Trestného zákona, pričom v takom prípade je dolná hranica trestnej sadzby vo výmere 5 rokov, ktorý trest by postačoval na nápravu obžalovanej. Poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 6/2009 z 02.11.2011 a v ňom vyjadrenú zásadu humanity trestu. Okresným súdom uložený trest nezohľadňuje skutočnosť, že obžalovaná má maloleté dieťa, ktoré odlúčením trpí. Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. e) Trestného poriadku zrušil vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 17.09.2020 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovanej a jej obhajcu, na ktorom oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovanej a podstatným obsahom spisu. Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave navrhla odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietnuť, mala za to, že okresný súd bol pri ukladaní trestu obžalovanej mierny a uložený trest spĺňa požiadavku humanity. Obhajca obžalovanej zotrval na písomných dôvodoch odvolania. Obžalovaná vyjadrila ľútosť nad spáchaním skutku, ospravedlnila sa. Poukázala na to, že následky svojho činu si uvedomuje, chce sa napraviť a byť vzorom pre svoje dieťa.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že obžalovaná napadla rozsudok okresného súdu výlučne čo do výroku o treste, preto predmetom odvolacieho konanie je preskúmanie rozsudku vo vzťahu k výroku o treste. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že obžalovaná W. I. urobila na hlavnom pojednávaní dňa 06.02.2020 vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinná zo spáchania skutku na podklade obžaloby, pričom okresný súd na návrh prokurátora toto vyhlásenie prijal. Nakoľko inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, odvolací súd teda ani nemohol preskúmať tento výrok z hľadiska jeho zákonnosti a odôvodnenosti. Proti výroku o vine v tomto prípade teda odvolanie ako opravný prostriedok nie je prípustné, tento výrok je právoplatný. (viď. uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2To/5/2011 zo 7. februára 2012)

Vzhľadom na vyhlásenie obžalovanej o vine bolo nad akékoľvek pochybnosti preukázané, že obžalovaná svojím konaním naplnila všetky zákonné znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona. Za tento skutok je možné páchatelovi uložiť trest odňatia slobody v trvaní 10 - 15 rokov (§ 172 ods. 2 Trestného zákona).

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s priznaním poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, preto bolo dôvodným zníženie hornej hranice trestnej sadzby o 1/3-tinu v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona, t.j. na 13 rokov aj 4 mesiace. Pretože okresný súd správne aplikoval na prejednávajúcu vec § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, správne pristúpil aj k úprave dolnej hranice trestnej sadzby (tu už ale podľa § 39 ods. 4 Trestného zákona), t.j. na 6 rokov a 8 mesiacov.

Pokiaľ ide o námietku obžalovanej o nepriznaní poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, na tomto mieste odvolací súd poukazuje na to, že napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti vyžaduje, aby páchatel pomáhal na to určeným orgánom, pričom nevyhnutná je jeho aktívna účasť, ktorá musí byť zameraná na trestnú činnosť, ktorú sám spáchal. Môže ísť aj o trestnú činnosť iných páchatel'ov, ktoré súvisí práve s trestnou činnosťou páchatel'a. Napomáhanie môže mať rôznu formu a spočíva najmä v uvedení všetkých rozhodujúcich skutkových okolností trestného činu, označení prameňa dôkazov, súvislostí. Hodnotenie významu tejto poľahčujúcej okolnosti závisí od toho, aké možnosti, okrem pomoci páchatel'a majú orgány činné v trestnom konaní na objasnenie trestného činu. (porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 76/2014).

Napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti teda predpokladá aktívnu, konkrétnu a právne významnú pomoc obvineného adresným orgánom, ktorá vedie k reálnemu objasneniu trestnej činnosti tak, aby bol naplnený základný účel trestného konania. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaná sa k spáchaniu skutku priznala už v prípravnom konaní, pričom odvolací súd nemá pochybnosť o tom, že išlo o priznanie a následné oľutovanie úprimné. V prípravnom konaní však na dotaz orgánov činných v trestnom konaní odmietla uviesť totožnosť ďalších možných páchatel'ov, od ktorých si zabezpečovala omamné látky na predaj ďalším osobám, teda nepomohla orgánom činným v trestnom konaní odhaliť zdroj zadovážovania si omamných látok (č.l. 27 vyšetrovacieho spisu - výpoveď obvinenej zo dňa 13.12.2019). Orgány činné v trestnom konaní operatívno-pátracou činnosťou, vykonaním domovej prehliadky ako aj prehliadky nebytových priestorov, tiež výsledkami odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, znaleckým skúmaním ako aj výpoveďami svedkov v prípravnom konaní zabezpečili dostatok dôkazov odôvodňujúcich vznesenie obvinenia a následne podanie obžaloby, preto ešte samotné priznanie sa a učinenie výpovede v tomto prípade nepredstavovalo významnú pomoc. Uvedené potvrdzuje aj judikát č. R 44/2017, podľa ktorého „Samotné priznanie sa ku skutku nemožno stotožňovať s poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, nakoľko medzi nimi navyše neexistuje objektívny súvis.“ Túto námietku obžalovanej potom odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Za nedôvodnú námietku možno považovať aj domáhanie sa mimoriadneho zníženia trestu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona. Primárne treba uviesť, že žiadne zákonné ustanovenie súdu nielenže neukladá povinnosť mimoriadne znížiť trest v prípade učinenia vyhlásenia o vine obžalovaným, ale neukladá túto povinnosť ani v iných prípadoch. Je výlučne na rozhodnutí súdu (zákonodarcom v ustanovení § 39 ods. 1 Trestného zákona vyjadrené ako „...možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu

ustanovenú týmto zákonom.“) či k takémuto postupu po riadnom dokazovaní a zistení výnimočných okolností prípadu pristúpi alebo nie.

Základnou podmienkou pre aplikáciu vyššie uvedených ustanovení umožňujúcich súdu mimoriadne znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby je existencia výnimočných okolností prípadu. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR sa výnimočné okolnosti posudzujú z hľadiska pomerov páchatel'a a skutkových okolností prípadu. Okolnosťami prípadu sú vo všeobecnosti všetky okolnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatel'a. Pod pomermi páchatel'a treba rozumieť okolnosti týkajúce sa osoby páchatel'a, jeho osobných a rodinných pomerov, ktoré nesúvisia s páchanou trestnou činnosťou a musia nevyhnutne existovať v čase rozhodovania. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 To/2/2013 zo 16.04.2013)

V prípade obžalovanej žiadne okolnosti v zmysle vyššie uvedeného zistené neboli. Samotná skutočnosť, že obžalovaná ja matkou maloletého dieťaťa samo o sebe nemožno považovať za takú okolnosť, pre ktorú by súd musel pristúpiť k mimoriadnemu zníženiu trestu. Ako už správne uviedol okresný súd, obžalovaná sa dopustila spáchania skutku v čase, kedy sa starala o maloleté dieťa, ako matka zodpovedná za svoje dieťa si mala byť bezpodmienečne vedomá následkov trestnej činnosti a možného odhalenia. Je nepochybné, že v najlepšom záujme maloletej dcéry obžalovanej by bolo vyrastať v rodinnom prostredí spolu so svojimi rodičmi (eventuálne jedným z rodičov), ktorý bude zabezpečovať starostlivosť oň, poskytne mu zázemie a stabilné výchovné prostredie. Túto skutočnosť si však musí uvedomiť sám rodič už samotným narodením dieťaťa, nie až v dôsledku možného odlúčenia pod hrozbou výkonu trestu. Z doposiaľ zistených informácií bolo zistené, že maloletá X. je v starostlivosti starej matky (matky obžalovanej), ktorá zabezpečuje starostlivosť o ňu. Maloletá teda nebola vytrhnutá z rodinného prostredia, má pri sebe blízku osobu, ktorá jej poskytne potrebnú starostlivosť a zázemie. Odvolací súd tiež pripomína, že obžalovaná konala cielene, plne si uvedomujúc protiprávnosť svojho konania, navyše dlhodobo, predávajúc omamné látky ďalším osobám (čím aj naplnila kvalifikačný znak podľa § 138 písm. j/ Trestného zákona). Sama obžalovaná uviedla, že z predaja drog nemala vysoký príjem, nanajvýš niekoľko desiatok eur, preto mala už v tom čase zväžiť, či jej niekoľko desiatok eur stojí za výkon trestu odňatia slobody. Neobstojí tiež tvrdenie obžalovanej o tom, že starostlivosť o svoje dieťa s finančného hľadiska zabezpečuje sama, pretože na kompenzáciu neplnenia si vyživovacej povinnosti slúži inštitút tzv. náhradného výživného, o ktoré mohla obžalovaná požiadať príslušný Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v mieste bydliska maloletej. Rovnako tiež priznanie sa obžalovanej k spáchaniu skutku a oľutovanie spáchania skutku nemožno neprímerane povyšovať, keď táto skutočnosť už obžalovanej bola zohľadnená pri uložení trestu v podobe priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) a písm. l) Trestného zákona. Nakoniec tiež vedenie riadneho života pred spáchaním skutku nemožno neprímerane preceňovať, pretože povinnosťou každého občana je počínať si tak, aby neporušoval zákonné normy a nedopúšťal sa trestnej činnosti.

Primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia je vzhľadom na všetky zistené okolnosti prípadu spravodlivý, zákonný a úmerný. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že súd ukladal obžalovanej trest na samej spodnej hranici trestnej sadzby, za dôkladného zváženia či už osobných pomerov obžalovanej ako aj okolnosti spáchania skutku. Netreba opomíňať i na to, že obžalovaná svojím protiprávnym konaním porušila jeden z najdôležitejších záujmov chránený trestným zákonom, ktorým je ochrana ľudského života a zdravia pred škodlivými účinkami omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, závažnosť ktorého vyplýva už len zo systematického zaradenia tohto trestného činu, a to do I. hlavy 3. oddielu osobitnej časti Trestného

zákona. Primárnym objektom ochrany je ohrozenie života alebo zdravia človeka, na ktorých ochranu zákon nemôže v žiadnom prípade rezignovať alebo ich ochranu neprimerane zľahčovať. Preto vzhľadom na možný následok, ktorý spáchaním činu spôsobila (resp. spôsobiť mohla) je trest v takomto trvaní adekvátny, nesúci v sebe tak prvky individuálnej ako aj generálnej prevencie.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje aj s uložením trestu prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, uložením ochranného opatrenia podľa § 76 ods. 1 v spojení s § 78 ods. 1 Trestného zákona v trvaní 1 rok za súčasného uloženia povinností podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona.

V tejto súvislosti odvolací súd dáva obžalovanej do pozornosti, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, série A č. 303 A a č. 303 B, tiež R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu).

Rovnako aj to, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní, event. právo účastníka na také rozhodnutie, ktoré zodpovedá jeho predstavám a očakávaniam. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny nie je ani záruka, že rozhodnutie orgánu verejnej moci bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovanej podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.